

míg a többiek az egyetlen nagyszobában. Édesapám már kezdetben is alig volt velünk (háború, katonaság), és ez nem változott a háború után se (rendszeres országjrást igényl munka, börtön, internálótábor, tüd gondozó). Sikeres tüd m tét után édesanyjához költözött Klotildligetre, majd szüleim nemsokára elváltak. Innent l kapcsolatunk teljesen megsz nt. Édesapám újra n sült, majd elvált. Nagyanyáméknál ritkán került szóba, akkor is csak kirekesztétként. Furcsa módon, bizonyos szempontokból apám helyére kerültem. Csak a lányom születése után kerestem fel. Ekkor harminchárom éves voltam. Kapcsolatfelvételünk keresztapámat - aki sokat segített tanulmányaim alatt végig - teljesen kiakasztotta, évekig nem beszélt velem. Végül egyik szül m viselkedése se volt számomra elég jó.

A könyv világitott rá, hogy f gondom szüleim el nem fogadása. Megértettem, hogy nem helyezhetem se föléjük, se melléjük magam, s el kell fogadnom olyannak ket amilyenek voltak. Már egyikük se élt, de jelképesen meghajoltam el ttük. Sokat segített. Talán akik régóta ismernek, maguk is észrevették ezt a változást.

GARAY ANDRÁS

KEDVES OLVASÓK...

..olvasom valahol azt a vitát, mely újra és újra az egyre hömpölyg és áradó problémát két malom vizére engedi, azaz segíteni konkrétan és most, illetve nem tagadva az els szükségességét és jézusi voltát kicsit teoretikusabban közelíti meg ezt a nagyon valós problémát: hogy egyre több rászoruló van és így egyre több jut el a Bokor látóterébe. És most mi a teendő? Nyilván addig, amíg csak egy-egy kéz nyúl felénk nincs gond, lehet adni, elküldeni, felkarolni, kifesteni, megszerelni, bevinni, megigazítani stb. Talán emlékeztek a JK szupersztár c. filmre hol a leprások/szegények mindenhol Jézus elé lépnek és mindenki t akarja. Végül a kezek és testek teljesen elborítják és eltemetik Jézust.

Mert adni kell és az adók számát kell növelni. Bokor szinten nekünk kell létszámunkban növekedni, vagy másokat is beállítani ebbe a munkába, holott már azt tapasztaljuk, hogy kimerülnek az erre szánt tartalékok. És ha többet és többet szánunk rá a magunkból minket is eltemet a filmbeli jelenet. Persze lehet azt mondani, hogy lehet még lejjebb adni az igényeket (és valljuk be az alapigények felsorolásában is nagyon különböz ek vagyunk), hogy több pénz/id /szeretet maradjon. De hol a határ? Ez nyilván egy elméleti kérdés is, de a határaink leszállításával Bokor szinten párszáz embert tudunk kiemelni a nehéz helyzetéb l, hiszen a pénz, id , energia véges és tovább nem zsigerelhet .

A másik malom a hibás struktúrák - hogy egy

Magyarország fejlettségi fokán lév országban, hogy lehet az ilyesmi - és a harcot nemcsak a konkrét ügyekben kell folytatni - hanem a rossz politika, rossz érdekérvényesítés és más hatalmi struktúrákkal szemben is. Ett l fanyalgunk, holott lehet, hogy sokkal több emberen lehetne segíteni, ha törekednénk a struktúrák megváltoztatására vagy szélesebb „tömegek” bevonására ebbe a munkába.

A nyárvégi közösségi együttlétünket (direkt) észak Borsod megyében töltöttük és találkoztunk az encsi, szikszói, edelényi kistérségek szociális helyzetével. De mindnyájan tudunk ilyen helyzeteket mondani. Mert nem a szegénység a baj, hanem, hogy helyben nem kezelhet a szegénység és a foglalkoztatás problémájának megoldása.

Pl. vannak falvak, hol a falu földjeinek tulajdonosi körében egyetlen falubeli sincs

vannak falvak, hol a falu földjein egyetlen falubelit nem foglalkoztatnak.

Lehetne harcolni olyan törvényekért, hogy a falu földjei tulajdonosainak foglalkoztatási kötelezettsége van a falu felé. Ezt a törvény (ami a legtöbbünk által megmosolygott szentkorona tan egyik lényegi eleme) meg kellene hozni. Vagy azt, hogy a földbe l származó jövedelmeket vissza kell a földbe/faluba forgatni, különben büntet adókkal sújtják. Nem ipart kell vinni a faluba, hanem a természeti adottságokhoz kapcsolódó termelési struktúrákat és kötelez tulajdonosi foglalkoztatást. Sajnos a földek árúvá degradálása a falvakat tönkreteszi, hiszen nem a természetes közeg él meg bel le.

A segélyekb l való élés (legyen állami, vagy magán (Bokor)) ellehetetlenít minden benne résztvev t. Azt is, aki kapja, és azt is aki adja. Olvassátok el újra József Attila: Hazám c. versét. 80 év után is minden sora igaz. Legyünk igényesek a politikával szemben - írtam err l az „etikus politikus” vitában is.

Így a falvak megsz nnek, a környezet tönkremegy, az állam feneketlen zsákba tölti a pénzt (gondoljátok, hogy a devizahitelek veszteségéb l adódó hatalmas állami nyereség részben nem ide lett/van elköltve?).

Mi meg lelkiismereti nyomás alá helyezzük önmagunkat és egymást, hogy keveset teszünk. És a „megtev k” és a „nemmegtev k” között nehéz fenntartani a szeretet kapcsolatot.

Tehát ezt a vitát nem szabad lekeverni azzal, hogy sok a szöveg és kevés a tett, hogy elég az agymenésb l. Érdekes volt ma az olvasmány a misén. Pál kérésére az efezusi hívek gy jtöttek a jeruzsálemi egyház javára. Nem az efezusi szegényeknek, hanem a közösségen belül lév , de 1000 km-re lakó szegényeknek. Ez azért tanúságos, mert egy közösség bels életér l beszél, hogy mindenki valahová tartozik és a felel ssége els sorban azokra terjed ki. Tudom, hogy van közösség vagy Bokortag, aki azért nem tud eljönni táborba vagy más rendezvényekre, mert nincs pénze (és tudom, hogy azért

nincs, mert elküldte a szegényeknek). Akkor ez most hogyan is van? Madách falanszterében széklábakat farag Michelangelo.

Végül még egy kis József Attila -: „rendezni végre közös dolgainkat...” . Vagy olvassátok el Orwell: Állatfarmját. „Négy láb jó, két láb rossz!” ?

Tudom nincsenek jó válaszok és magamra húzom barátaim „haragját”. Állok elébe.

DRYP

MIR L MI JUT AZ ESZEMBE KERTI NAPLÓ 2015. FEBRUÁR

februárra, ha majd a mackók kinéznek a barlangjukból Olyan szies langymeleggel indult a naptári tél, hogy a medvék ébren maradtak. Nem hajtották téli álomra busa nagy fejüket. Helyette bejártak a falvakba élelmet szerezni – mesélik az erdélyi ismer seim. Tavaly óta már nekünk is van medvének. Átjöttek a felvidékr l. Nógrádban barangolós mackók dézsmálják a birkákat – vagy mások. Globális felmelegedés l értekeznek egy ideje a tudósok, (Al Gore Kellemetlen igazság) de id nként olyan leveleket is kapok, melyek szerint a kisjégkorszak küszöbén állunk. Mindkett re hoznak példákat bizonyítékként; a tavalyi melegrekordokat és az idei szokatlan huszon fokos hidegeket.

Gyerekkorom olyan teleire emlékszem, amikor Vácánál is befagyott a Duna. Átsétálhattunk rajta a Szentendrei-szigetre. Középkorban viszont volt olyan meleg tavasz is, hogy május elsején ugyanebben a Dunában fürödtünk. Mert akkor még szabad strandja is volt a folyónak. Akkoriban a klóros víz uszodában nagyobb kockázat volt megmártózni mint a folyóban.

No de nosztalgiazós merengés helyett nézzünk szét a kertben. Most csak a városiban. A zsákfalusi had aludjék még. Év végén, év elején hullott egy kevés hó. A leh lés meg is rizte néhány napra a vékonyka fehér leplet. Feltöltöttük hát eleséggel az új madáreteteket is,

amelynek bizony feléje sem néztek az enyhébb napokon. Lehet szokatlan is volt a már ismert, gy rötté kopott m anyag flakon helyén lógó faházacska, vagy még nem voltak rászorulva az ilyes segélyre. A legjobban a cinke-

golyóként árult magokból gyúrt gömböcskéknek örültek és még a verebek is megtanulták használatukat.

A nagyobb test madaraknak – a feketerigóknak, vagy a fekete nyakpántos balkáni gerléknak – a kerti k asztalon terítettük meg.

Rekviem Kopó kutyánkért

Ezen a k asztalon pözolt olykor Kopó kutyánk is, így rizte a magokat a veszeked madarak el l. Ma már valamennyi madár zavartalanul viaskodhat a kiszórt eleségért, köztük a vereked s galambok is, amelyek köztudottan a béke szimbólumaként jelennek meg.

Kopó kutyánkat még az óév utolsó napján visszaadtuk a földnek. Legyen ez a néhány sor nekrológ az emlékére. Akinek volt, vagy van kutyája, tudja milyen veszteség tizennégy év után elköszönni egy már szinte családtaggá avanszált ebt l. Még ma is óvatosan nyitjuk ki reggel az el szoba ajtót, hogy ne szökjön be vizes lábakkal a konyhába. És hiányzik a reggelit követel csaholása és utána hálás, h séges vakkantása. A Nógrád megyei évkezd földregést sem jelezhettem már, mint annakidején, - két évvel korábban - amikor apró nyüszítésekkel adta tudunkra a közelg földmozgást, mielőtt még megmozdultak volna körülöttünk a bútorok. Az els alkalommal nem is tudtuk mire vélni ezt a nyugtalanuló bekéredzkedését, de még a második zsákfalusi alkalommal is csak a rengés volt visszaigazoló bizonyíték viselkedésére. Szeizmográfot is pótló szimatát most már az égi vadászmez kön gyakorolhatja.

És ha már Koinónia olvasóknak róvóm ezt a kutya sirámot, el kell mesélnem azt is, hogy Gyurka bácsit hidegen hagyta a kutyaszeretetünk. Ha semmilyen hasznos feladatot nem lát el – mondta – akkor nincs rá szükség. Egy juhásznak segít a munkájában, de itt a városban, ez önzés. Ebben nem voltunk egy véleményen. Így szocializálódtam. Gyerekként is volt kutyám, a gyerekeinknek, s t az unokáinknak is van kutyájuk. Felel s gondoskodás a kutyájukról a haszon. És a szeretet.